

Arrest

nr. 169 383 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DEWOLF, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat haar asielrelaas ongelooftwaardig is.

De commissaris-generaal stelt vooreerst dat verzoekster het niet aannemelijk maakt haar land illegaal te hebben verlaten, en dit met de hulp van een smokkelaar die haar later in de prostitutie zou hebben willen dwingen. Hij wijst dienaangaande op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

en waaruit blijkt dat verzoekster met een toeristenvisum naar Portugal reisde. Bovendien strookt die informatie over de visumaanvraag van verzoekster niet met (haar verklaringen omtrent) de reisroute die zij voor het Commissariaat-generaal aanhaalt, aldus de commissaris-generaal die stelt dat deze vaststellingen niet alleen de geloofwaardigheid van verzoeksters reisroute op de helling zetten, maar evenzeer haar algehele geloofwaardigheid ondergraven. Voorts is het, zo wordt verder opgemerkt, evenmin aannemelijk dat verzoekster omwille van een gegronde vrees voor generaal Xietu uiteindelijk besloot haar land te verlaten. De commissaris-generaal wijst op enkele elementen omtrent verzoeksters vertrek uit Angola die, zo luidt het, ervoor zorgen dat maar moeilijk geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen als zou zij door generaal Xietu onderdrukt en mishandeld zijn geweest en om die reden haar land van herkomst hebben verlaten. Indien men er van uit gaat dat verzoekster wel enige banden heeft met deze generaal, wat, zo luidt de beslissing, betwijfeld wordt, is het niet geloofwaardig dat het land verlaten de enige optie was om zich uit zijn macht te bevrijden. De commissaris-generaal merkt ook op dat ook de kennis die verzoekster over zaken bij het gerecht naar voren brengt niet van die aard is dat zij de geloofwaardigheid van haar verblijf bij de generaal zou versterken. Verzoeksters verblijf bij generaal Xietu en de kennis die zij hierbij opdeed dient duidelijk in vraag te worden gesteld, wat, aldus de commissaris-generaal, ook haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst ondermijnt. Verzoekster legt, zo wordt verder vastgesteld, geen documenten neer die objectief haar band met de generaal kunnen aantonen of wijzen op gevoelige informatie waarover zij zou beschikken die de generaal in een slecht daglicht zou kunnen plaatsen. De documenten die zij wel voorlegt, zijn, zo wordt geoordeeld, niet in staat de vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij van meet af aan de concrete feiten die de aanleiding vormen van of betrekking hebben op zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft.

Betreffende verzoeksters huidig betoog dat "het feit dat de verzoekster beperkt geschoold is, weinig talen kent, niet kan lezen of schrijven en heel haar leven beperkt contact heeft gehad met de buitenwereld legt perfect uit waarom ze niet vermeld heeft dat ze langs Portugal is geweest: ze wist het niet. Ze kent geen enkele Europese Staat en had nog nooit het vliegtuig genomen" stelt de Raad vast dat verzoekster deze redenen niet eerder aanhaalde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor haar (met de informatie van het Commissariaat-generaal) tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen omtrent haar reisweg, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal haar verschillende malen uitdrukkelijk de kans bood om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, waarbij ze echter steeds bleef bij en volhardde in de door haar verklaarde versie van de feiten, met name het feit in maart 2015 samen met H., die ze in december 2014 ontmoet zou hebben, uit Angola te zijn vertrokken en na een verblijf van drie maanden in Marokko, op 30 mei 2015, verder te zijn gereisd naar België, verklaringen welke echter geenszins overeenstemmen met, doch manifest indruisen tegen de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekster reeds op 28 maart 2014 een visum heeft aangevraagd en op 16 april 2015 in Portugal aankwam, informatie welke door verzoekster niet wordt betwist, minstens niet wordt ontkracht of weerlegd. Van een asielzoeker kan en mag nochtans, ongeacht diens scholing, redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij omtrent belangrijke elementen in zijn of haar relaas van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielprocedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot of rechtsreeks betrekking hebben op zijn of haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekster is hier echter geheel in gebreke gebleven. Haar incoherente, en initieel leugenachtige en bedrieglijke verklaringen klemmen des te meer nu zij in haar verzoekschrift herhaaldelijk en meermaals aangeeft dat "indien ze iets niet weet, zegt ze het ook en probeert ze de agent niet voor te liegen. Dit getuigt van een bewuste wil om eerlijk te zijn, om samen te werken en de waarheid te spreken". Indien verzoekster, zoals ze thans op algemene en

allerminst ernstige wijze beweert, tijdens het Commissariaat-generaal niet wist dat ze langs en in Portugal was geweest, had zij dit eerlijk moeten vertellen, hetgeen ze evenwel heeft nagelaten. Bovendien biedt haar uitleg dat ze geen enkele Europese staat kent en nog nooit het vliegtuig had genomen, geen verklaring of rechtvaardiging voor en herstelt het geenszins de met de informatie van het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen inzake de chronologie en het verloop van haar reisroute. Verzoeksters huidige stelling dat “er zijn geen nekele tegenstrijdigheden of aarzelingen te bespeuren” mist, in het licht van die vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, dan ook elke grondslag en alle ernst.

Met betrekking tot verzoeksters huidig betoog dat “De generaal had duidelijk gemaakt dat hij en zijn vriendenkring (o.a. binnen de politie) haar zouden terugvinden indien ze wegvluchtte en binnen Angola bleef. Dit is ook één van de redenen waarom ze nooit is ingegaan op de voorstellen van anderen om te vluchten. Degenen die het aan haar voorstelden in het verleden konden haar niet verder weghalen dan Angola zelf” wijst de Raad erop dat verzoekster eerder nochtans, geheel niet in overeenstemming met haar huidige verklaringen, aan de commissaris-generaal verklaarde dat beide personen met wie zij in het verleden een (korte) relatie heeft gehad haar de mogelijkheid hadden geboden om samen naar het buitenland te reizen, en dat ook haar vriendin P. haar had uitgenodigd om samen met haar het land te verlaten en naar het buitenland te gaan. Verzoeksters opeenvolgende verklaringen hieromtrent stemmen aldus niet overeen en zijn incoherent.

Verzoekster volhardt voorts in één versie van haar vastgestelde incoherente verklaringen omtrent de bedoelingen van H. met wie zij naar het buitenland reisde, en meer bepaald omtrent het feit of ze hiervan voor haar vlucht uit haar land van herkomst al dan niet op de hoogte was. Het louter herhalen van en volharden in één versie van de feiten heft de in de bestreden beslissing gedane incoherenties en tegenstrijdigheden niet op. Verzoekster ontkracht, noch weerlegt de verschillende vastgestelde contradicties en ongerijmdheden en ze biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en incoherenties vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekster verwijst voorts meermaals naar het door haar eerder neergelegde attest van de de organisatie Woman’Do, doch ze ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande wordt vastgesteld. De Raad wijst er met betrekking tot dit attest en het bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe attest d.d. 22 februari 2016 van diezelfde organisatie op dat dergelijk attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde problemen. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen. Hij kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de vastgestelde medische-psychologische werden opgelopen (cf. RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielaanvragen. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

3. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Aangaande verzoeksters verwijzing dienaangaande in het verzoekschrift naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over Angola van februari 2016 merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor Belgische onderdanen die van plan zijn naar Angola te reizen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Het vormt geenszins een leidraad voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Angolese nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in verzoeksters land van herkomst actueel sprake is van een gewapend conflict in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet.

4. In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven en/of sociaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoekster van haar gezinsleden wordt gescheiden. Verzoekster maakt met haar betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. Waar verzoekster in dit verband voorts oppert dat een terugkeer naar Angola een groot risico zou inhouden voor de familie-eenheid van haar en haar kind, omdat hoogstwaarschijnlijk generaal Xietu haar zal terugvinden en beroven van haar kind of haar kind zal doden, wijst de Raad erop en benadrukt hij dat aan verzoeksters verklaarde problemen met de voornoemde generaal geen geloof wordt gehecht.

6. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

7. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 maart 2016, voert zij aan dat niet voldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel. Verzoekende partij meent dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd en wijst er op dat zij een jonge vrouw is die niet kan lezen of schrijven en slachtoffer is geworden van seksuele mishandelingen in haar jeugd. Verzoekende partij vervolgt dat zij documenten, met name psychologische attesten, heeft ingediend waaruit blijkt dat zij slachtoffer is geworden van mishandelingen. Zij verwijst voorts naar een PV en stelt dat deze stukken moeten gezien worden als een begin van bewijs van haar relaas, namelijk dat zij door de generaal en zijn echtgenoot als slavin werd gebruikt. Zij is van oordeel dat haar relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen en dat een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Zij besluit dat zij voldaan heeft op de bewijslast die op haar rust.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 30 maart 2016 opgenomen grond.

De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

In de mate verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel, zijnde een jonge vrouw die niet kan lezen of schrijven en slachtoffer is geworden van seksuele mishandelingen in haar jeugd, merkt de Raad vooreerst op dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ter verklaring voor haar tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen omtrent haar reisweg, ook niet wanneer de protection officer haar verschillende malen uitdrukkelijk de kans bood om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, niet aangehaald heeft dat zij niet kan lezen of schrijven. Bovendien wijst de Raad op haar verklaringen afgelegd bij de DVZ waaruit blijkt dat zij, ofschoon zij geen of enkel informeel onderwijs genoten heeft, geen analfabeet is (verklaring DVZ, punt 11). Daargelaten deze vaststelling ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen die er op wijzen dat de Belgische asielinstanties geen rekening zouden hebben gehouden met het profiel van verzoekende partij. Haar asielaanvraag werd individueel benaderd waarbij de commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met de individuele elementen aangebracht door verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. Tevens werd haar de nodige tijd geboden borstvoeding te geven aan haar dochtertje.

Verzoekende partij legde echter dermate tegenstrijdige, vage en incoherente verklaringen af omtrent elementen die de kern uitmaken van haar asielaanvraag, waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de bewering als zou zij door generaal Xietu onderdrukt en mishandeld zijn geweest en om die reden haar land van herkomst te hebben verlaten. Tot slot wijst de Raad er nog op dat zelfs van de persoon die niet kan lezen of schrijven afdoende coherente en geloofwaardige verklaringen kunnen verwacht worden, inzonderheid omtrent de essentiële kernelementen die de verzoekende partij zelf heeft beleefd en die haar hebben aangezet te vluchten uit het land van herkomst, wat *in casu* niet het geval is.

De documenten waarnaar verzoekende partij verwijst, zijnde de psychologische attesten en een PV, vermogen de gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van haar asielaanvraag niet te herstellen. Zo wordt in de bestreden beslissing correct als volgt gemotiveerd: *"(...) Wat betreft de medische attesten die u neerlegt bevestigt dit weliswaar dat u last heeft van urineverlies en een litteken heeft ter hoogte van uw borst, deze attesten kunnen echter op geen enkele manier aantonen in welke omstandigheden u dit opliep of wat de oorzaak van deze medische klachten is, zodat dit evenmin kan beschouwd worden als een indicatie voor de door u ingeroepen vrees voor vervolging door generaal Xietu. Wat betreft het attest vanwege Woman Do dient opgemerkt dat een psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin het hierin vastgestelde werd opgelopen. De*

*psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de vaststellingen. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de gedane vaststellingen ontstonden aangezien ook zij zich enkel baseren op uw verklaringen. Ook dit attest heeft derhalve geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen feiten. (...) Het **proces-verbaal** dat uw advocaat het Commissariaatgeneraal bezorgde is ook enkel wat het is, een neerslag van uw verklaringen zonder dat dit ook maar uitspraak kan doen van de geloofwaardigheid van deze verklaringen.(...)"*

Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die voorgaande vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS